

LOUPEŽ ZA POLICEJNĀ • ASISTENCE

Pondělí, 19. června 2023

„Žhonzo, proboha, májm prÁ-Ávih, neumÁ-Á; nÁjhodou otvÁ-rat zÁjmky? Já jsem si zabouchnul, v troubÁ májm kuÁ™e a chvÁ-li Á•ekÁjm Lenku.â€œ PÁ™iÁ™-til se k nÁjm s oÁ•ima navrch hlavy onoho sobotnÁ-ho dopoledne sousedovic syn LukÁ asi tak deset let zpÁjtky, LukÁ;Á; studoval, byl akorÁjt na prahu plnoletosti a se svÁ½mi rodiÁ•i obÁ½val malÁ½ domek s podkrovÁ-m kousek vedle nÁjs. Znal jsem ho uÁ¾ pÁknÁ½ch pÁjr let, a aÁ•koli byl mezi nÁjmi znaÁ•nÁ½ vÁkovÁ½ rozdÁ-l, jsme si padli do noty a on se mi obÁ•as svÁ™oval se svÁ½mi kluÁ•iÁ•-mi starostmi.

Pokud pomínu ono zabouchnutÁ- dveÁ™Á-, tak LukÁ;ÁjovÁ½m nejvÁtÁ-m aktuÁlnÁ-m problÁ•em byla jeho dÁ-vka Lenka. Tedy ne ona samotnÁj, nÁ½brÁ¾ pÁ™Á-stup jeho rodiÁ•Á k jejÁ- osobÁ. â€žLuky, Lenka je hotovÁj Á¾enskÁj, ta po tobÁ bude chtÁ-t dÁ-tÁ, ale ty musÁ-Áj napÁ™ed na vysokou. Najdi si nÁjakou sobÁ rovnou.â€œ Á™Á-kÁjvali mu oba a sna¾ili se ze vÁjech sil LukÁ;Áje od Lenky odradit. Pravda, ona byla o tÁ™i roky starÁj- neÁ¾ on a uÁ¾ dÁjvno chodila do prÁjce, ale ani jeden z nich to nepova¾oval za pÁ™ekÁjÁku jejich vztahu.

Onen inkriminovanÁ½ jarnÁ- vÁ-kend odjeli LukÁ;Ájovi rodiÁ•e uÁ¾ v pÁjtek veÁ•er na chatu, kterou si postupnÁ pÁ™edÁlÁjvali na celoroÁnÁ- bydlenÁ-. SynÁjtor zanechali doma s tÁ-m, aby se pilnÁ pÁ™ipravoval na maturitnÁ- zkouÁjku. CoÁ¾ on coby posluÁjnÁ½ potomek samozÁ™ejmÁ Á•inil, avÁjak u vÁdomÁ-, Á¾e ve dvou se to lÁ•pe tÁjhne, si pozval Lenku na tajnou nÁjvÁjtÁvu. A aby jÁ- udÁlal radost, chtÁl ji uvÁ-tat vlastnorÁ•nÁ pÁ™ipravenÁ½m obÁdem.

â€žLukÁ;Áji, kdybys potÁ™eboval pomoci tÁ™eba s natÁ-rÁjnÁ-m zahradnÁ- laviÁ•ky, tak klidnÁ, ale otvÁ-rat zÁjmky fakt neumÁ-m. BudeÁj si muset zavolat zÁjmeÁ•nÁ-ka,â€œ zklamal jsem svÁ•ho mladÁ•ho kamarÁjda.

â€žNo jo, ale co to kuÁ™e neÁ¾ seÁ¾enu zÁjmeÁ•nÁ-ka? A Lenka? A naÁji, aÁ¾ se to profilÁjkne?â€œ ZabÁdoval LukÁ;Áj, instinktivnÁ hrÁjbnul do kapsy svÁ½ch kraÁ•asÁ™ pro mobil, aby zjistil, Á¾e mu tento modernÁ-vÁ½dobytek techniky odpoÁ•Á- vÁj doma na stole.

â€žHm... Koukej, nemÁjÁj ty nÁjhodou...â€œ pronesla zamyÁlenÁ moje manÁ¾elka SoÁa, kterÁjÁ¾to zvÁdavÁ vyÁjla pÁ™ed dÁ-m ve snaze zjistit, coÁ¾e tak dÁleÁitÁ•ho tam Á™eÁjÁ-me. NynÁ- si dlanÁ- zastÁnila oÁ•i proti slunku, ostÁ™Á-Á-m zrakem pohlÁ•dla Ájkm pÁ™es ulici aÁ¾ k domku LukÁ;ÁjovÁ½ch rodiÁ•Á a tÁjzavÁ protÁjhla: â€žNemÁjÁj ty nÁjhodou potevÁ™enÁ• stÁ™eÁjnÁ- okno?â€œ

â€žJo, májm, já jsem vÁl,â€œ provedl LukÁ;Áj dÁkladnou sebekritiku pÁ™i pohledu stejnÁ½m smÁrem.

â€žTak honem, Á¾ebÁ™Á-k!â€œ zaplavila má zcela nezvykle vlina duchapÁ™Á-tomnosti. NicmÁ•nÁ LukÁ;ÁjÁ v sklÁjdacÁ- Á¾ebÁ™Á-k se ukÁjzal bÁ½t peÁ•ivÁ uzamÁ•en v garÁjÁ¾i ve sloÁ¾enÁ•m stavu, a tak musel bÁ½t zastoupen Á¾ebÁ™Á-kem naÁj-m, kterÁ½ byl naÁjtÁstÁ- po ruce.

Pak uÁ¾ to Ájlo vÁjechno rÁjz na rÁjz, LukÁ;Áj jenom tak v triku, kraÁ•asech a domÁjcÁ-ch trepkÁjch, v nichÁ¾ prve vybÁhl narychlo bez klÁ-Á• pÁ™ed dÁ-m s odpadky, se nynÁ- jal hrdinnÁ stoupat po Á¾ebÁ™Á-ku. PotÁ• se pÁ™esunul na Ájkmou stÁ™echu, sice mu to v onÁ• domÁjcÁ- obuvi pÁjrkrájt podklouzlo, ale ke stÁ™eÁjnÁ-mu oknu dospÁl bez Áhony, naplno jej vyklopil a zamyslel se.

PodÁvali jsme se se SoÁou na sebe a oba jsme tak nÁjak podvÁdomÁ Á•ekali pÁ™ehozenÁ- napÁ™ed jednÁ• nohy pÁ™es spodnÁ-okraj okna, vzÁj pÁ-tÁ- druhÁ•, a pak ladnÁ½ seskok do Átrob domku. NicmÁ•nÁ LukÁ;Áj nÁjs pÁ™ekvapil, byv zcela jinÁ•ho nÁjzoru, nasoukal dovnitÁ™ napÁ™ed hlavu a trup, naÁ•eÁ¾ vystÁ™ihl parÁjdnÁ- sklopu, za nÁ-Á¾ by se nemusel stydÁt ani pÁ™ebornÁ-k ve skocÁ-ch do vody. V zÁjvÁru svÁ•ho akrobatickÁ•ho vystoupenÁ- vztyÁil nohy kolmo vzhÁru, ukÁjzkovÁ jimi zastÁ™ihal ve vzduchu a zmizel. Pak uÁ¾ se jen ozvalo tlumenÁ• zlovÁstnÁ• zaÁ™inÁ•enÁ- Á•ehosi uvnitÁ™ a k naÁjim nohÁjm se s jistou dÁjvkou nostalgie snesla jedna z LukÁ;ÁjovÁ½ch trepek, kterÁj mu spadla z nohy pÁ™i tom stÁ™ihÁjnÁ-.

â€žJmâ€šnem zÃ¡jkona vÃ¡js oba zatÃ¡½kÃ¡jm a toho lupiÃ¡e uvnitÃ¡m taky! Proboha, co to tady vyvÃ¡dÃ¡-te?â€œ PrvnÃ¡- vÃ¡ta znÃ¡la vÃ¡½hrÃ¡-Ã¡¼nÃ¡, druhÃ¡j pak zvÃ¡davÃ¡ s lehce pobavenÃ¡½m tÃ¡nem. ObÃ¡ vyÃ¡tmkl Jarda, takto pÃ¡tmÃ¡-sluÃ¡jnÃ¡-k obecnÃ¡- policie, kterÃ¡½ byl prÃ¡jvÃ¡ ve sluÃ¡¼bÃ¡ a vykonÃ¡val kontrolnÃ¡-pochÃ¡zku, respektive pojÃ¡-Ã¡¼Ã¡ku po vsi. A jak uÃ¡¼ to na vesnicÃ¡-ch obÃ¡as bÃ¡½vÃ¡, Jarda byl nejen ostrÃ¡¼itÃ¡½m ramenem zÃ¡jkona, ale tÃ¡¼ naÃ¡jÃ¡-m kamarÃ¡dem, kterÃ¡½Ã¡¼to dorazil akorÃ¡t tak, Ã¡¼e vidÃ¡l Ã¡¼ebÃ¡tmÃ¡-k, otevÃ¡enÃ¡¼ stÃ¡tmeÃ¡jnÃ¡- okno a LukÃ¡jÃ¡jovo zÃ¡jvÃ¡reÃ¡nÃ¡¼ zastÃ¡tmihÃ¡jnÃ¡- nohama.

â€žUkaÃ¡¼, dobrÃ¡½? Dovol, prosÃ¡-m tÃ¡!â€œ Chlapi, mÃ¡jte doma Ã¡¼enskou? Jestli ne, tak si honem nÃ¡jakou najdÃ¡te, neb ona vÃ¡jm nejen prozÃ¡jÃ¡tmÃ¡- Ã¡¼ivot svou pÃ¡tmÃ¡-tomnostÃ¡, ale tÃ¡¼ zjednoduÃ¡jÃ¡- svou praktiÃ¡nostÃ¡. PrvnÃ¡- vÃ¡tou moje SoÃ¡a zhodnotila Ã¡erstvou LukÃ¡jÃ¡jovu bouli na hlavÃ¡, jakmile se vynoÃ¡tmil ze dveÃ¡tmÃ¡- a pÃ¡tmj druhÃ¡¼ ho lehce odstrÃ¡ila stranou, aby zkontrolovala stav kuÃ¡tme v troubÃ¡. KuÃ¡tme pÃ¡tmeÃ¡¼ilo, na poslednÃ¡- chvÃ¡li se doÃ¡kalo podlitÃ¡- a boule byla nÃ¡slednÃ¡ zchlazena utÃ¡rkou, namoÃ¡enou ve studenÃ¡¼ vodÃ¡.

â€žPane MalÃ¡½, viÃ¡te, Ã¡¼e to nebude nikam hlÃ¡sit?â€œ Strachoval se LukÃ¡jÃ¡j pÃ¡tmed Jardou potÃ¡¼, co si mÃ¡-stnÃ¡- ochrÃ¡jnec zÃ¡jkona nechal dopodrobna vylÃ¡-Ã¡it, co se vlastnÃ¡ stalo.

â€žJasnÃ¡, Ã¡¼e to Jarda nikam nenabonzuje,â€œ zahrÃ¡l jsem si na haura a poklepal rameno zÃ¡jkona po rameni. Inu uznejte sami, bydlenÃ¡- na vsi mÃ¡j svÃ¡ nespornÃ¡¼ vÃ¡½hody, v anonymnÃ¡-m velkomÃ¡stÃ¡ bych si nÃ¡co tak opovÃ¡jÃ¡¼livÃ¡¼ho rozhodnÃ¡ netroufnul.

â€žJeÃ¡tÃ¡ si to rozmyslÃ¡-m,â€œ protÃ¡hnul Jarda Ã¡¼mednÃ¡. Musel si nÃ¡js trochu vychutnat, kdyÃ¡¼ uÃ¡¼ se, byv aktuÃ¡jnÃ¡ ve sluÃ¡¼bÃ¡, nemohl celÃ¡¼ pÃ¡tmÃ¡-hodÃ¡ od plic zasmÃ¡t. NaÃ¡eÃ¡¼ pÃ¡tmijal pÃ¡tmÃ¡-chozÃ¡- hovor, zvÃ¡jÃ¡¼nÃ¡l, pÃ¡tmj erÃ¡jil hovor a prohlÃ¡sil, Ã¡¼e jede na druhÃ¡½ konec vesnice sundÃ¡vat jednÃ¡¼ spoÃ¡tmÃ¡danÃ¡¼ obÃ¡ance malÃ¡¼ kotÃ¡ z vysokÃ¡¼ho stromu. OdfrÃ¡el a ani nepotÃ¡tmeboval nÃ¡jÃ¡j Ã¡¼ebÃ¡tmÃ¡-k, zÃ¡tmejmÃ¡ mÃ¡l nÃ¡kde nÃ¡jakÃ¡½ sluÃ¡¼ebnÃ¡- policejnÃ¡-.

Sotva jsme se s LukÃ¡jÃ¡jem rozlouÃ¡ili, zpoza rohu ulice vyplula Lenka, pyÃ¡jnÃ¡ krÃ¡jÃ¡ejÃ¡-c z autobusovÃ¡¼ zastÃ¡jvky. Ti dva si dali pusu na pÃ¡tmivÃ¡tanou, a pak zmizeli v Ã¡trobÃ¡jch domku LukÃ¡jÃ¡jovÃ¡½ch rodiÃ¡-Ã¡. Toho vÃ¡-kendu jsem uÃ¡¼ LukÃ¡jÃ¡je nevidÃ¡l, takÃ¡¼e nevÃ¡m, jak Lence chutnal jeho obÃ¡d, jestli mu opeÃ¡ovÃ¡vala Ã¡erstvÃ¡ utrÃ¡¼enou bouli, ani nakolik se s nÃ¡-m uÃ¡ila na maturitnÃ¡- zkouÃ¡ku.

Navzdory obavÃ¡jm svÃ¡½ch rodiÃ¡-Ã¡ LukÃ¡jÃ¡j nedlouho po onom vÃ¡-kendu zdÃ¡jnÃ¡ odmaturoval a z biologie mÃ¡l dokonce jedniÃ¡ku. PrÃ¡½ dostal otÃ¡zku â€žlidskÃ¡¼ tÃ¡lo.â€œ

Dnes po deseti lÃ¡tech se s jiÃ¡¼ dÃ¡jvno dospÃ¡lÃ¡½m LukÃ¡jÃ¡jem stÃ¡jle kamarÃ¡dÃ¡-m, majÃ¡- s Lenkou dvÃ¡ roztomilÃ¡j mrÃ¡ata. ObÃ¡as ho popÃ¡-chnu otÃ¡zkou, jestli nepotÃ¡tmebuje otevÃ¡tmÃ¡-t zabouchnutÃ¡¼ dveÃ¡tme nebo pÃ¡jÃ¡it Ã¡¼ebÃ¡tmÃ¡-k. â€žKuÃ¡j, Honzo,â€œ Ã¡¼Ã¡uchne do mÃ¡ zvesela, â€žnech toho nebo se mi Lenka zas bude smÃ¡t.â€œ

JAN
PRAÃ¡¼Ã¡K,

psÃ¡jno pro
blog idnes.cz